Rather; what is different by - אלא מה להצד השוה שבהן שיש בהן צד חמור the מד is that they have a stringent aspect

OVERVIEW

The רבנן (who argue with ר"י) and maintain that a לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו (עליו that a צד השוה that we cannot derive through a אוצש"ר וע"ז from אין בו that a לאו שאין בו that a צד השוה לוקין עליו (which תוספות will point out), therefore since the צד השוה has a צד חמור we cannot derive it by other איסורים, which do not have a צד השור איסורים.

תוספות explains the stringency of the צד השוה:

זה אין צריך התראה וזה לוקה ומשלם -

This one (עדים זוממין) does not require a warning (to receive punishment), and this one (מוצש"ר) receives מלקות and pays. This is what is meant by a צד חמור.

asks: תוספות

ותימה דהא אין זה פירכא שוה' -

And this is astounding! For the refutation is not the same for both cases of the צד

מוספות answers:

ופירש רבינו יצחק דפריך שכן הם משונים ביותר משאר מלקיות -

And the "' explained that the question of צד חמור is that ע"ז ומוצש"ר are extremely different from the rest of הייבי מלקיות

- שאין צריך התראה² מה שאין כן בשאר מלקיות

For they (the ע"ז) do not require a warning [and (a מוצש"ר) is לוקה ומשלם (לוקה ומשלם), which is not the case by the rest of חייבי מלקיות.

¹ When we wish to derive a new rule (the למד מל through a צד השוה (the [מלמד[ים]); it is because there is always a הומרא by each מלמד which the מלמד does not have. Nevertheless since the מלמד of one מלמד is different from the מלמד of the other מלמדים we say that we can derive the מלמדים מלמדים through a מלמדים מו מלמדים and the מלמדים and the מלמדים have), despite the different individual חומרות that each מלמדים has. However, here we are saying that even though the חומרות of the two מלמדים are different, we nevertheless cannot derive the מלמדים because the מלמדים are מלמדים, but this goes against the entire idea of a מלמדים. According to this reasoning (of צד המור we can never derive anything through a צד השוה has a צד השוה אונד וו has a צד השוה has a צד השוה אונד וו has a צד השוה has a צד השוה אונד השוה הוו אונד השוה הוו אונד השוה has a צד השוה has a צד השוה has a צד השוה has a צד השוה אונד השוה הוו אונד השוה has a צד השוה אונד השוה has a צד השוה has a צד השוה has a צד השוה אונד השוה אונד השוה has a צד השוה אונד השוה אונד השום אונד השום

² The מהרש"ל amends this to read מה (instead of התראה (instead of התראה).

³ The הומרות of ע"ז ומוצש"ר are not limited to a particular detail but rather it goes against the entire structure of מלקות. There is a general rule that אין עונשין אא"כ מזהירין and nevertheless by ע"ז they receive מלקות without a התראה. There is a general rule that אין לוקין ומשלמין and nevertheless by לוקה ומשלם. Such unusual חומרות qualify to reject the אין לוקין ומשלמין, for even though the הומרות are different, nevertheless we cannot derive anything from these two since the תורה gave them exceptional הומרות.

תוספות offers an alternate explanation of צד חמור:

- יש בהם צד חמור שהן לוקין על דיבורם שלא עוו אלא במוצא פיהם אחר מוד יש לומר שכן יש בהם צד חמור שהן לוקין על דיבורם שלא עוו אלא במוצא פיהם אחר And furthermore one can say; that the meaning of מלקות is that the receive מלקות for their statement alone, for they did not sin except with what came out of their mouths, nothing really happened.

תוספות supports this contention:

דהכי נמי פריך בירושלמי לעיל גבי ההיא דגמרינן ממוציא שם רע - For this is also what the תלמוד ירושלמי asks regarding that which was mentioned previously (in our גמרא that מוצש"ר derives from - לוקה ומשלם that מוצש"ר ופריד מה למוציא שם רע שכן דיבור הוא פריד מה למוציא שם רע שכן דיבור הוא -

Where the רבנן refute this derivation from מוצש"ר that he rule should be לוקה ומשלם in all cases; saying that you know why מוצש"ר is מוצש"ר because it is only speech, however by all other איסורים we require something tangible to be effected –

תוספות responds to an anticipated difficulty:⁷

ור' יהודה סבר ^{8} צד חמור לא פריך לפירוש דירושלמי דעדים זוממין בדיבורן ^{9} איתעביד מעשה: And ר"י who maintains צד המור לא פריך, he will explain according to the פי' of the ירושלמי, that by י"ז an action was done through their words. בי"ד ruled that the accused is guilty; the ruling of בי"ד is considered a מעשה.

SUMMARY

_

⁴ In other cases of מותיר מוחל (for instance נותר), granted that the transgressor (the מותיר) did not do anything, but nevertheless it caused the נותר to become פסול הם נותר. However here even after the מוצש"ד testified and the מוצש"ר was disproven; no one was adversely affected by their statements, and nevertheless the מלקות gives them מלקות we cannot derive from this strict ruling to anywhere else in the תורה where there is a punishment of מעשה only if the violation of the אלאו (even without a מצש"ר had a real adverse effect. The ע"ז חל לאוין are so unusually strict (מעשה in that a punishment is meted out even though there were no adverse effects, that we cannot derive from them that elsewhere (where the איסור is not that strict [for it is forbidden only when there is an adverse effect]) one should also be הייב are).

 $^{^{5}}$ The ירושלמי is actually in פ"ז דתרומות ה"א and in כתובות פ"ג.

⁶ The פירכא of the רבנן, not to derive other cases from מוצש"ר, is as was explained in footnote # 4.

⁷ According to איז תוספות first answer that the ע"ז ומוצש"ר of ע"ז ומוצש"ר are different, it is understood why למדים does not accept מלמדים because we can only refute a צד השוה if we find a common מלמדים among both מלמדים (see footnote # 1). However according to איז second explanation that the צד חמור is that by both of them there is only 'talk' no adverse reaction, why indeed does not פירכא?

⁸ The הגהות amends this to read דסבר (instead of סבר).

⁹ It is only by מוצש"ר that we can say שכן דיבור הוא (because it was merely 'talk'), therefore the ירושלמי properly states that regarding מעשה it is only דיבור; however, by ז"ע there was a ruling of בי"ד (which is considered a מעשה) based on their testimony, so there is no מצש"ר by both ע"ז (only by "ניסון אין מוצש"ר). Therefore we can derive through a מוצש"ר שכן דיבור of און שאין בו מעשה לוקין עליו that ע"ז that ע"ז שאין בו מעשה לוקה and מעשה מעשה מעשה אין בו מעשה לוקה אין בו מעשה אין בו מעשה לאין בו מעשה אין בו

צד המור צד המור means either that the מוצש"ר וע"ז of מוצש"ר (even though they are different) are so unusual that we cannot derive other איסורים from them, or that they have a common דיבור that it was only דיבור without an adverse effect (while ר"י claims that a פסק בי"ד is not considered merely דיבור).

THINKING IT OVER

How can we reconcile that on one hand ר"י maintains that by ז"י it is not considered merely זיבור, but rather איתעביד מעשה, and on the other hand we derive from לאו שאין בו מעשה לוקין עליו (together with מוצש"ר) that a לאו שאין בו מעשה? Which way is it; is מעשה 2 מעשה 2 מעשה 3 מעשה 3 מעשה 3 מעשה 3 מעשה 3 מעשה 4 מעשה

¹⁰ See footnote # 9.